

Bilag 18.

Oversættelse.

Ambassadør Hans S. Møllers indlæg i 3. udvalg den 12. november 1970 om respekt for menneskerettighederne under væbnede konflikter.

Jeg skal i dag forsøge at fatte mig i kort-hed. Min ærede svenske og min ærede norske kollega har allerede under debatten givet udtryk for synspunkter, der ligger meget nær på linie med den danske delegations, og jeg skal derfor indskrænke mig til at nævne et par punkter, som vi anser for at være særlig vigtige og presserende.

Allerførst vil jeg gerne takke generalsekretæren for de oplysende baggrundspapirer, som er blevet forelagt til brug for behandlingen af dette dagsordenspunkt. Dokumenterne A/7720 og A/8052 er både omfattende og detaljerede og ville egne sig fortrinligt til en dybtgående ekspertundersøgelse — et spørgsmål, jeg senere i mit indlæg skal vende tilbage til.

Adskillige af de gældende folkeretlige regler vedrørende væbnede konflikter går tilbage, om ikke til riddertiden, så i hvert fald til en tid, hvor man førte krig på en helt anden måde end i vor civiliserede tidsalder, hvor krigens rædsler og ødelegelser ligger over menneskets forestillingssevne.

Beretningerne fra generalsekretæren har fuldt ud bekræftet nødvendigheden af, at disse regler fornyes med henblik på at humanisere forløbet af væbnede konflikter og — hvad der er særligt presserende — nødvendigheden af, at bestemmelser, der bygger på erfaringer af nyere dato, såsom Genèvekonventionerne af 1949, overholdes.

Ved indledningen af vore forhandlinger melder sig, som næsten altid i De forenede Nationer, spørgsmålet om, hvorledes vi bør organisere vort arbejde, og hvilken prioritet vi skal give problemerne. Her er spørgsmålet dette: Hvor findes det største behov for en revision?

De gældende regler bygger ganske naturligt på erfaringer fra store, verdensomspændende krige. Men de fleste af de fredsbrydende, som vi har været vidne til i de senere år, er sket i form af interne væbnede konflikter.

Erfaringerne viser imidlertid, at sådanne konflikter medfører lige så svære tab og lige så store tragiske lidelser for de aktive deltagere og civilbefolkningen, som det tidligere var tilfældet i krige mellem stater. Særgeligt nok må vi være indstillet på, at interne væbnede konflikter fortsat vil opstå.

Det ville derfor være lykkeligt og ønskeligt, om der kunne udvikles regler til at humanisere sådanne væbnede konflikter. Men det er klart, at dette rejser alvorlige problemer. Chancerne for, at sådanne regler overhovedet vil blive overholdt, betragtes vel i almindelighed som meget ringere end udsigterne til, at de gældende regler vil blive overholdt under traditionelle krige. Et sådant argument bør dog ikke afholde os fra at tage problemerne op.

Vi kan lige så godt indrømme, at krigsregler kun vil blive overholdt i den udstrækning, begge parter i en konflikt anser dem for at tjene deres egne interesser. Men det kan ikke udelukkes, at det samme vil gælde en intern konflikts parter, især hvis konflikten antager et betydeligt omfang. Hvis det derfor lykkedes at udforme bestemmelser, som man kunne forvente ville blive overholdt — omend kun i begrænset og beskedent omfang, ville vore bestræbelser have været umagen værd.

På denne baggrund værdsætter den danske delegation, at også De forenede Nationer har taget spørgsmålet om at humanisere forløbet af internationale konflikter op.